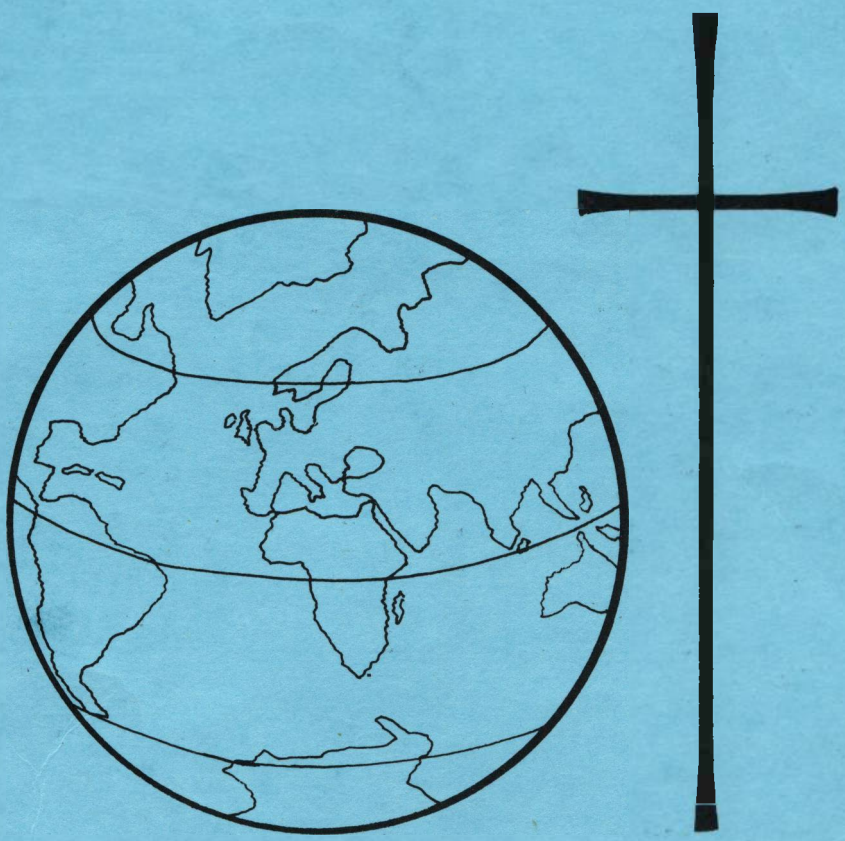
89. 2.

MARANA THA

EVANGÉLIZÁCIÓS FOLYÓIRAT

Mindszenty József: Hirdettem az igét

Válogatott szentbeszédek és körlevelek 1944 – 1975.
A Mindszenty-Alapítvány kiadása

„Ajka elnémult, a ragyogó szónok szavai
azonban tovább hangzanak"

König bíboros Mindszentyről

Magyarok!
A ti bíborosotok, az egyháztörténelemnek ez az óriási alakja
továbbra is szól hozzátok!

Werenfried van Straaten premontrei atya búcsúztató beszédéből

És hittel hirdetem: a mi eszményünk olyan Magyarország, amelynek alapja a vallás-erkölcs, támasza a nemzeti érzés, fiai és leányai hívők és magyarok!

A történelmet eleget forgattam, különösen érdekeltek azok a korok, amelyeknek homlokára azt próbálták felírni: a vallás magánügy. A francia forradalmat egyes vonatkozásaiban felszámoló Napóleon mondotta: a vallástalan világban egy szép nőért, egy mutatós körtéért, itóka borért az emberek halomra ölik egymást. Ahol lebbegetik ezt az elvet, ott elárad a gyilkosság, fajtalanság, lopás, rablás, hazugság, rágalmazás. Ez az eláradás és eliszaposodás aztán súlyos ügye a köznek, nehéz lesz megbírni állami költségvetéssel. Állambölcsesség volna-e az államéletbe beereszteni azt, ami társadalmi veszély lesz, mihelyt komolynak veszik?
Azzal legyünk tisztában: a társadalomban vagy a valláserkölcs, vagy a bűn rothadása a közügy, ez az élet kérlelhetetlen logikája és váltógazdasága.

(Részletek a prédikáció-gyűjteményből)

Rendelje meg nálunk:

Szent Gellért Egyházi Kiadó Könyvesboltja
6720. Szeged, Aradi vértanúk tere 2.

II. János Pál pápa beszéde a VI. Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Kongresszus résztvevőihez 1987. május 15-én Rómában.

Örömhírt vinni a szegényeknek! (vö. Lk 4,18)

1. A Szentlélek békéjében és örömében köszöntelek benneteket, akik eljöttetek Rómába a Katolikus Karizmatikus Megújulás VI. vezetői kongresszusára. Nagyon örülök, hogy ma találkozhatok veletek. Azzal kezdem, és ebben meg is akarlak erősíteni benneteket, hogy a Krisztus iránti szeretetetek és az Igazság Lelke előtti nyitottságotok a legértékesebb tanúságtétel az Egyház küldetéséről a világban. Ti imáságos lélekkel tapasztaljátok ezekben a napokban Izaiás próféta szavait, melyeket Jézus magára vonatkoztatott nyilvános működésének kezdetétől: „Az Úr Lelke rajtam, ő kent fel engem, hogy örömhírt vigyek a szegényeknek" (Lk 4,18).

Miután Jézus felolvasta ezeket a szavakat, mélyen meghatották hallgatóit a názáreti zsinagógában. Amint befejezte az olvasást, összehajtotta a tekercset és leült. „A zsinagógában minden szem rászegeződött" (Lk 4,20). A mai korban is szíven találnak bennünket ezek a prófétai szavak. Felfelé vonzanak hitben Krisztus személyéhez és elmélyítik vágyunkat, hogy „rászegezzük szemünket" a világ Megváltójára, aki minden prófécia tökéletes beteljesülése. Ezek a szavak indítanak, vágyakozzunk arra, hogy tökéletesebben léphessünk be Krisztus misztériumába, jobban megismerjük Őt és nagyobb hűséggel szeressük.

2. „Az Úr Lelke rajtam" – ahogyan Jézus magára vonatkoztatta ezeket a prófétai szavakat azon a napon, ott Názáretben – ugyanúgy alkalmazhatjuk a pünkösdre és azután Krisztus Testére, az Egyházra. „A feladatot, melynek elvégzését rám bíztad, elvégeztem (Jn 17,4). A Szentlélek eljött pünkösdkor, hogy örökre megszentelje az Egyházat és minden hívő eljusson az Atyához – Krisztus által – az egy Lélekben." (LG. 4.). Ennek eredményeképpen az Egyház története egyben a Lélek működésének 2000 éves története is. „Az Úr az Élet Adója", Ő, aki megújítja Isten népét kegyelemben és szabadságban, Ő, az „Igazság Lelke" is, aki megszentelődést és örömet hoz minden fajú, nyelvű nép és nemzet számára.

Ez az esztendő a karizmatikus megújulás 20. évfordulója a katolikus Egyházban. A megújulás ereje és gyümölcse bizonyítja a Lélek hatalmas működését az Egyházban a II. Vatikáni Zsinatot követő években.

Természetesen a Lélek minden időben vezette az Egyházat, különféle adományokat osztva a hívőknek, mert a Lélekben az Egyház folyamatosan megőrzi fiatalos vitalitását. A karizmatikus megújulás ennek a vitalitásnak ékesszóló megnyilvánulása ma; bátor tanúságtétel arról, „amit a Lélek üzen az egyházaknak" (Jel 2,7), amikor a második évezred befejezéséhez közeledünk. Ezért lényeges, hogy keressétek egyre mélyebben a közösséget az egész Egyházzal, a papokkal és tanítókkal, az Egyház tanaival és fegyelmével, szentségi életével, az Isten egész népével. Ezért kértem Paul Cordes püspököt, hogy püspöki tanácsadóként szolgáljon a Katolikus Karizmatikus Megújulás Hivatalában. Biztos vagyok abban, hogy segít nektek megerősíteni a dinamizmust, hogy az mindig egyensúlyban legyen és erősítse hűségetek kötelékét az Apostoli Szentszékhez.

3. „Az Úr Lelke rajtam". Kapcsolódva ezen szavak értelméhez, melyeket Jézus az egész világ és az Egyház számára mondott, járul még a tény, hogy emlékeztetnek minket személyes identitásunkra, azaz Jézusban való keresztségünkre. Mert az Úr Lelke rajtunk van, mindannyiunkon, akik újjászülettünk a keresztség fürdőjében. És a Lélek ösztökél minket, hogy hitben növekedve előre haladjunk és „Örömhírt vigyünk a szegényeknek". A szegényeknek – anyagi, lelki, szellemi és testi értelemben.

A Szentlélek erőt és bátorságot ad nekünk, hogy eljussunk mindenkihez, különösen azokhoz, akik „a legkisebbek" ebben a világban. Mindannyian sajátosan felelősek vagyunk saját speciális talentumainkért és ajándékainkért. De csak akkor vagyunk képesek nagyvonalú és autentikus felelősségvállalásra, ha mélyen benne gyökerezünk a rendszeres imaéletben. Ezért azt javaslom, hogy gyakran elmélkedjetek Izaiás próféta szavain, vizsgálva a nagy titkot, hogyan árnyékolja be a Szentlélek életeteket oly módon, mely nem sokban különbözik Szűz Mária tapasztalatától. Ahogyan az igazság áthatja szíveteket, lelketeket, úgy tölti el teljes valótokat hálával, dicsőítéssel és hódolattal Isten nagy szeretete iránt.

„Az Úr Lelke rajtam" ezek a szavak képezik imáink, szolgálatunk, hitéletünk alapját. Ezek irányítanak a láthatatlan Isten felé, aki mint templomban, él bennünk, akit megvallunk a Credoban „mint az Úr az Élet Adója", az egyetlen, aki „szólt a próféták által".

Imádságosan elmélkedjünk a szavakról, találkozzunk a Szentlélekkel és imádjuk Őt.

Az imában rádöbbenünk szegénységünk mély valóságára, megéljük abszolút rászorultságunkat az Üdvözítőre. Mélyebben fedezzük fel saját szegénységünk, rászorultságunk számtalan vonatkozását és ettől szolidaritást érzünk minden szegénnyel. Végül realizáljuk, teljesebben, mint valaha, hogy a szegényeknek szóló örömhír a mi számunkra is Örömhír!

4. Drága Barátaim Krisztusban! Ti a Szűzanya hónapjában, májusban jöttetek Rómába. A pünkösd és a Mária év küszöbén érkeztetek és a kongresszus jelmondatát megfigyelve: „Örömhírt vinni a szegényeknek", – lássátok meg, milyen kedves ez Megváltónk édesanyja számára.

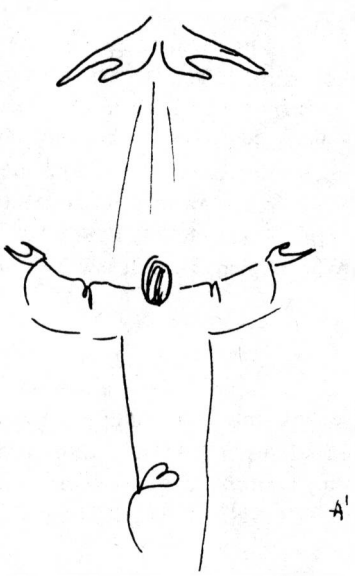
Ahogy legújabb enciklikámban áll: „Ő valójában a megváltás misztériumát hirdeti, a „Szegények Messiásának" eljövetelét (vö. Iz 11,4; 61,1). Mária szívéből és hitének mélységéből, amely a Magnificat-ban jut kifejezésre, az egyház egyre jobban megújítja önmagában azt a felismerést, hogy a megváltó Istenről szóló igazság elválaszthatatlan attól az Istentől, aki minden gazdagság forrása, akinek szeretete elsősorban a szegényekre és alázatosokra irányul, amelyet a Magnificat megénekel, majd Jézus szavaiban és cselekedeteiben meg is valósít"

(Redemptoris Mater II. rész 51. old. 37. p.).

Legyetek bátrak a szeretet hősies példáján felbuzdulva, melyet Megváltónk Szűz Anyja adott és vigasztalódjatok a bizalomban, az Ő közbenjárásában és anyai gondoskodásában, Fiának, a mi Üdvözítő Urunk Jézus Krisztus szeretetében.

Így adom mindnyájatoknak apostoli áldásomat és kérem a jelenlévő püspök és bíboros atyákat, hogy tegyék ezt velem együtt.

* * *

Szerkesztői üzenetek

December közepére tervezzük Cantalamessa ferences atya híres könyvének megjelentetését: **Megújulás a Szentlélekben.** A milánói egyetem egyháztörténésze ebben a könyvében összefoglalja a megújulás alapjait. Egyben rámutat arra, hogyan ismerhetjük fel az egyházban Krisztus jegyesét.

* * *

Ugyancsak decemberre tervezzük a nyugatnémet Otto Knoch professzor lelkigyakorlatos könyvének megjelentetését: **Élet Isten Lelkének erejéből.** Rövid biblikus elmélkedéseket tartalmaz, zsebkönyv formában.

* * *

Örömmel üdvözöljük a Londonban élő orosz ortodox metropolita könyvét, melyet a nyíregyházi Hittudományi Főiskola adott ki. Pontos címe: **Anthony Bloom: Elmélkedések.** Az elmélkedő imádság útjáról szól.

* * *

A világhírű amerikai karizmatikus folyóirat, a **New Covenant** főszerkesztője, Rhonda M. DeLong engedélyezte, hogy a Marana tha átvegyen tőle cikkeket.

* * *

Előre jelezzük, hogy 1990 szeptember 28-30-ig Salzburgban, az Uni aulában **Emiliano Tardif atya lelkigyakorlatot tart.** Tardif atya a gyógyítás karizmáján keresztül már sok száz embert segített Isten kegyelmével gyógyuláshoz. Információs cím: EZS, Raiffeisenstr. 1, A-5061 Salzburg.

* * *

A Hetedik osztrák Nemzeti Karizmatikus Találkozó 1990 augusztus 24-26-ig lesz Linzben, a Sporthalleban. Előadók: Tomislav Ivancic, P. Raniero Cantlamessa és P. Manuel Casanova.

* * *

Javaslatokat kérünk a kedves olvasóktól a **Marana tha terjesztésével** kapcsolatban. Plébániák és imacsoportok jelentkezését várjuk. Ha 10, 20, 50 vagy 100 példányt igényelnek egy-egy helyen, akkor a postaköltséggel nem kellene terhelnünk az egyéni előfizetőket. Számunkra is ez lenne a terjesztés legegyszerűbb módja. A lap kéthavonta fog megjelenni.

Jelek lesznek a Napban

Jézus újra eljön!

„Igen, hamarosan eljövök. Amen" (Jel 22,20).

„De ki fogja tudni elviselni jövetele napját? És ki maradhat állva, amikor megjelenik?" (Mal 3,2).

„Jelek lesznek a Napban, a Holdban és a csillagokban, a földön pedig kétségbeesett rettegés a népek között a tenger zúgása és a hullámok háborgása miatt. Az emberek megdermednek a rémülettől, és a világra zúduló szörnyűségek várásában. A mindenség összetartó erői megrendülnek. Akkor majd meglátják az Emberfiát, amint felhőn jön, nagy hatalommal és dicsőséggel. Amikor ez teljesedésbe kezd menni, nézzetek fel, és emeljétek föl fejeteket, mert elérkezett megváltásotok ideje" (Lk 21, 25-28).

Jelek lesznek a Napban – de ti ne féljetek, mert idejében fölismertétek a nagy Jelet (Lk 2,34), az igaz élet Napját (Mal 3,20).

Jelek lesznek a Holdban – de a ti fényetek nem aludhat ki, hiszen födetlen arccal tükrözitek az Úr dicsőségét (2Kor 3,18), és a világ világossága vagytok (Mt 5,14).

Jelek lesznek a csillagokban – de a ti sorsotok nincs ehhez a világegyetemhez kötve, mivel „Krisztussal meghaltatok a világ elemeinek" (Kol 2,20), és „amikor majd Krisztus, a mi életünk megjelenik, vele együtt ti is megjelentek dicsőségesen" (Kol 3,4).

Kétségbeeset rettegés lesz a földön – de ti emeljétek föl fejeteket, mert „a szeretetben nincs félelem" (1Jn 4,18), s a világ ítélete számotokra a megváltás ideje (Lk 21,28).

A mindenség összetartó erői megrendülnek – de ti romlatlanságot és halhatatlanságot öltötök magatokra (1Kor 15, 53-54), és a felhőkön Krisztus elé ragadtattok (1Tessz 4,17).

Jézus nem azért mondja mindezt, hogy fantáziánkat eljövetelének időpontja és mikéntje körül járassuk. „Nem tartozik rátok, hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket" (ApCsel 1,7). Nem változtat sorsunkon, hogy a földön élve érjük meg a történelem beteljesedését, vagy előbb elragad minket a halál (1Kor 15, 51-52; 1Tessz 4, 15-17). Az idő rövidségét is helyesen kell értenünk: „Egy nap az Úr előtt annyi, mint ezer év, ezer év pedig annyi, mint egy nap" (2Pét 3,8). Sokan próbálják világgá kürtölni a végítélet időpontját, vagy a Biblia gazdag képanyagának – főképp a Jelenések könyvének – betű szerinti értelmezésével részletesen leírni az Úr érkezésének programját. „Az egészséges tanítást nem hallgatják szívesen, hanem saját ízlésük szerint szereznek maguknak tanítókat, hogy fülüket csiklandoztassák. Az igazságot nem hallgatják meg, de a meséket elfogadják" (2Tim 4, 3-4). Jézus nem azt akarja, hogy pontosan tudjuk, mit kell **majd** cselekednie **neki**, hanem hogy pontosan tudjuk, mit kell **nekünk** cselekednünk **most.**

Hallgassuk Jézust! „Ha ketten lesznek a mezőn, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. Ha két asszony őröl a malomban, az egyiket fölveszik, a másikat otthagyják. Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok" (Mt 24, 40-42). Nem kívánja, hogy ne dolgozzunk a mezőn, vagy ne őröljünk a malomban; azt kívánja, hogy miközben a mezőn vagy a malomban foglalatoskodunk, **készen legyünk** eljövetelére.

Ez az egészséges tanítás. „Nem tudjuk, mikor teljesedik be a föld és az emberiség ideje, és nem ismerjük a módot, ahogyan a mindenség átalakul. Elmúlik ugyan ez a bűn miatt eltorzult világ, de tanítást kaptunk, hogy Isten új lakóhelyet és új földet készít, az igazságosság hazáját, amely a maga boldogságával betölti, sőt felülmúlja mindazt a vágyat, ami feltör a békét szomjazó szívekből. Akkor vereséget szenved a halál, Isten fiai pedig feltámadnak Krisztusban, és romlatlanságba öltözik az, ami erőtlenségben és romlandóságban mag módjára a földbe került. A szeretet és művei megmaradnak, és a mulandóság szolgai állapotából mindenestül fölszabadul az a világ, amelyet Isten az emberért teremtettt" – vallja a II. Vatikáni Zsinat (Gaudium et spes 39).

Békét szomjazó szív, az új ég és új föld boldogsága felülmúlja minden vágyadat! Éber légy, állj készen. A szeretet és művei megmaradnak.

Készen állni annyi, mint már most befogadni az Eljövendőt. Megtéréseddel fogadod be. Hittel és szeretettel fogadod be. Hitből fakadó tetteiddel fogadod be őt. „Aki ismeri és teljesíti parancsaimat, az szeret engem... Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni" (Jn 14, 21.23). Ha most mint Uradnak engedelmeskedsz Jézusnak, eljövetele szíved legbenső titkának kinyilvánulása lesz: hogy már régóta magadban hordozod a mindenség Királyát és Teremtőjét.

Hallgassuk Jézust!

„Nézd, az ajtóban állok és kopogok" (Jel 3,20).

„Vigyázzatok, nehogy elnehezedjék szívetek a mámorban, a tobzódásban, meg az élet gondjaiban, és készületlenül érjen benneteket az a nap! Mert mint a tőr, úgy fog lecsapni a föld színének minden lakójára. Virrasszatok hát és imádkozzatok szüntelenül, hogy megmeneküljetek attól, ami majd bekövetkezik, és megállhassatok az Emberfiának színe előtt" (Lk 21, 34-36).

„Aki ez előtt a házasságtörő, bűnös nemzedék előtt szégyell engem és tanításomat, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor majd eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal" (Mk 8,38).

„Ne okozzatok szomorúságot Isten Szentlelkének, akivel meg vagytok jelölve a megváltás napjára" (Ef 4,30).

Békét szomjazó szív, ajtód előtt vár, aki túláradóan kielégíti vágyadat!

„Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, ingyen igyék" (Jel 22,17).

Javaslat

Készen kell állnod az Úr eljövetelére. A Biblia szüntelenül figyelmeztet erre. Fontold meg és imádkozd át az alábbi négy figyelmeztetést!

1. Tűrni vagy panaszkodni?

Szöveg: „Lám, a földműves türelemmel vár a föld drága termésére, míg a korai és a késői eső meg nem érkezik. Legyetek türelemmel ti is, erősítsétek meg szíveteket, mert az Úr eljövetelének ideje közel van. Testvérek, ne panaszkodjatok egymásra, nehogy ítéletet vonjatok magatokra. Nézzétek, a bíró már az ajtóban van. Testvérek, a szenvedés elviselésében és a kitartó türelemben vegyetek példát a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak. Boldognak mondjuk azokat, akik hűségesen kitartanak" (Jak 5, 10).

Megfontolás: Az egymásra panaszkodó hívők látványa nem ritkaság. Ezek abban a veszélyben forognak, hogy ítéletet vonnak magukra. Türelemmel várakozni, megerősíteni szívünket, elviselni a szenvedést – nem látványos program, de Jézus eljövetelekor vakító fénnyel fog felragyogni!

Ima: Jézus erejével bocsáss meg szívből az ellened vétőknek. Kérd az Urat, hogy most töröljön ki szívedből minden ítélkezést, és így érkezésekor ne ítéletre, hanem boldog beteljesedésre számíthass.

2. Imádkozzatok!

Szöveg: „Közel van mindennek a vége. Legyetek hát okosak és éberek, és imádkozzatok!" (1Pét 4,7).

Megfontolás: Hátralevő időd hamar lejár, most még nyitott lehetőségeid szétfoszlanak. Csak a szeretet és annak művei maradandók! Nem halaszthatod, hogy megnyisd szívedet a személyes Szeretet előtt. Ez a nyitás az imádság.

Ima: Isten jelenlétében gondold végig imádkozási szokásaidat, az imára fordított idő mennyiségét és minőségét. Csakugyan teljes szívedből szereted Őt? Kérd, hogy újítson meg és tegyen kitartóvá az imában – hogy amikor eljön, imádkozva találjon.

3. Minden tekintetben szentül

Szöveg: „Mint a tolvaj, úgy jön el az Úr napja. Ezen a napon az egek nagy robajjal megszakadnak, az elemek a tűz hevétől felbomlanak, a föld és ami rajta van, elenyészik. Mivel így minden elpusztul, minden tekintetben szentül és vallásosan kell élnetek" (2Pét 3, 10-11).

Megfontolás: Nemcsak imádságosan kell élned, hanem „minden tekintetben szentül". Isten tetszését kell keresned öltözködéseddel és munkavégzéseddel, családi életeddel és étkezési szokásaiddal is, hogy amikor az Úr eljön, mindent átvihess az új ég és új föld Lélekben megújult univerzumába.

Ima: Mondd az Úrnak: „Jöjj el, Úr Jézus!" Gondold végig egy napodat a regggeli öltözködéstől az esti lefekvésig, és minden jelenetnél mondd: „Jöjj el, Úr Jézus!" Ahol nem tudod őszinte szívvel mondani, ott változnod kell. Kérd az Urat, hogy sikerüljön!

4. Hirdesd az evangéliumot

Szöveg: „Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra, aki ítélkezni fog élők és holtak fölött, az ő eljövetelére és országára: hirdesd az evangéliumot, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan" (2Tim 4, 1-2).

Megfontolás: Jézus eljön, és felelős vagy embertársaid sorsáért. Nem elég, hogy példáddal képviseled az evangéliumot: valakitől **hallaniuk** is kell, hogy a boldogság titka Jézus. Megfelelő pillanatban ki kell mondanod a megfelelő szavakat, „akár alkalmas, akár alkalmatlan". Jézus eljön, és számon kéri a rád bízott talentumot.

Ima: Kérd Jézust, mutassa meg, hol tudnál a példa mellett szavakkal is segíteni az evangélium terjedésében. Kérd hozzá a Szentlélek kegyelmét!

Dr. Kovács Gábor

„Ha van valami, ami bennünket szégyennel tölthet el, úgy annyira, hogy térdrehullva, arcunkat a porba temessük, az az a tény, hogy egész napunkat úgy töltjük, mintha a Szentlélek nem is volna a világon. Olyanok vagyunk, mint az efezusiak, akik az apostol kérdésére, vajon elnyerték-e a Szentlelket, mióta elfogadták a hitet, ezt felelték: „Nem is hallottunk arról, hogy Szentlélek is van".

Manning bíboros

Beszélgetések a Bibliáról

Ha a keresztények Isten szavát közösen olvasni s mint itt és most hatékony igét hallani óhajtják, az Egyház egyik lényeges jegye nyilvánul meg: az Egyház mint Isten gyermekeinek családja nyilatkozik meg, hiszen Isten hívja egybe igéje révén az embereket és barátainak szólítja őket (vö. Konstitúció az isteni kinyilatkoztatásról 2.).

Az egymással való törődés a keresztények hivatása. Ez nemcsak azt jelenti, hogy segítsék egymást a mindennapi élet bajaiban, hanem legfőképpen – támogassák egymást hitbeli kérdésekben és a keresztény életmódban. Nos, az Írásról szóló társalgás lehetőséget nyújt ahhoz, hogy ezeket a problémákat megbeszéljék s keressék a megoldást. A közös foglalkozásban elkezd Isten szava fényleni s megvilágosítani az értelmet. Minthogy a közösség az Írás szavával való foglalkozáson nemcsak Isten igéjére figyel, hanem az egyes résztvevők tapasztalataira is, még inkább közösséggé forr össze. A közös keresés és megtalálás révén megvalósul a hitbeli közösség, vagyis az Egyház.

A közös bibliaolvasás előnyei

A Szentírás feltárja a benne rejlő erőt, ha valaki kész Isten szavát hittel hallgatni s életét ahhoz igazítani. Az egyes résztvevők ilyen készsége természetesen a beszélgetés közben is előfeltétele a „lelki" eredménynek. A közösségi bibliamunka pedig számos lehetőséget kínál arra, hogy a Szentírás szövegét és egyéni életünket e szöveg fényében lássuk; ez mind nincs adva akkor, ha valaki a Bibliát egyedül olvassa.

Gazdag belső tartalom

A szöveggel történő közös foglalkozás révén Isten szavának jelentésgazdagsága jobban kitűnik. Minden résztvevő olvassa a szöveget, engedi magára hatni és közli meglátásait. Aztán a résztvevők figyelmeztetik egymást, mi mindent rejt e szöveg értelme. Ily módon sokféleképpen és igazán konkrétan tárul fel Isten igéjének gondolatbősége és kihatása az életre.

A szöveg közös olvasása útján szavatolható, hogy a magyarázat hűen visszaadja a szöveg értelmét: a kifejtés során megerősödik a szöveghűség. A kisközösségekben ui. beigazolódik, vagy kérdésessé lesz, amit egyikük a szöveg kifejtésekor előad. A szövegre való közös figyeléssel az értelmezés bizonyos fokig ellenőrzést nyer. Ezzel csökken a közösségi munkának az a veszélye, hogy az Írást durván félreértik. Ehhez persze az is hozzájárul, hogy a közösség – főképp a kisközösségekre gondolunk – készségesen csatlakozik az egyházközséghez, így magához az Egyházhoz. A kisközösségek könnyen abba a veszélybe jutnak, hogy egyéni megoldásaikat tévedhetetlennek tartják és ezzel elszigetelik magukat. Éppen a **nyitottság** és a párbeszédre való készség révén lehetséges, hogy az összhangban Egyház valósul meg.

Helyzeti vonatkozás

A közös feldolgozásban Isten igéjének helyzeti vonatkozása van. Ugyanis sok lehetőség adódik arra, hogy a mai világlátást és keresztény felfogást bekapcsoljuk a beszélgetésbe. Ily módon nemcsak Isten szavát értjük meg jobban, hanem a világ magyarázata és értelmezése is megvilágosodik és mélységet nyer. Ezenfelül Isten szavának igénye és vigasza olyan területre is eljut, ahogy egyeseknek még nem sikerült ezt az érvényességet felismerni.

Kegyelmi jelleg

A bibliai beszélgetés során az egyes ember megízlelheti Isten igéjének **kegyelmi jellegét.** Ha valaki magában gondolkodik el a szövegen, akkor is fölmerül benne egy és más, s fölfedezésekre bukkanhat. A közösségben azonban éppen azt tapasztalhatjuk meg, hogy megajándékoztak bennünket egy-egy bibliai szó értelmével. Ily módon valóban az a tapsztalatunk, hogy az ember bizonyos szöveget újból s alaposabban megértett: éppen azért, mert egyik résztvevő közölte meglátását és „megajándékozott" vele minket. Ez elsősorban akkor fordul elő, ha a résztvevők közlik, hogyan lehet átélni egy-egy igét a mindennapi életben.

W. Egger: Közösen olvassuk a Bibliát

„Az ember csak annyiban lehet kedves Isten előtt, amennyiben magába fogadta a Szentlelket, a nem teremtett adományt. Mindazok, akiknek helyes fogalmaik vannak a megszentelő kegyelemről, azt vallják, hogy a Szentlélek, a nem teremtett adomány a megigazult lélekben valósággal jelen van. S azt, aki másképpen gondolkodik, úgy kell tekinteni, mint eretneket."

Szt Bonaventura

A fenséges Isten beragyogta szívem sötétségét

Mielőtt arról írnék, hogyan vezetett a Lélek a megtérésemtől eddig a pillanatig, szeretnék hálát adni az Úrnak és megosztani veletek Ferenc atyánk egy imáját, amit a nap minden órájában, minden percében el kellene mondanunk az Úrnak...

Istenem, hálát adok neked a megtérés kegyelméért. Hálát adok, mert te léptél először felém és elborítottál a Te szeretéteddel. Hálát adok, hogy akkor sem hagytál el, amikor én olyan sok dolgot és személyt helyeztem eléd az életemben. Hálát adok a Szentlélek ajándékáért, aki a mi erőnk és életünk. Hálát adok a Lélek vezetéséért, ami egyre közelebb vitt hozzád és megmutatta, hogyan illeszkedjem be az Egyházba, ami valóban Krisztus teste. Hálát adok minden kegyelmi ajándékért, ami lehetővé teszi, hogy Krisztust adjuk és az Ő életét éljük a testvéreink felé. Kérlek Uram, soha ne vond meg tőlünk a Te Lelkedet, mindig Ő vezessen és tanítson arra, hogy mindig engedelmeskedjünk Neked.

„Fenséges és dicsőséges Isten
ragyogd be szívem sötétségét
és adj nekem
igaz hitet, biztos reményt
és tökéletes szeretetet,
érzéket és értelmet Uram,
hogy megtegyem
a te szent és igaz parancsodat".

Nem hívő családból származom, szüleim 7 éves koromtól külön élnek. Csecsemőkoromban megkeresztelteK, s ezután 16 éves koromig nem találkoztam Istennel. De ekkor valamiben megváltozott az életem. Akkoriban tudtam meg, hogy nagymamám zsidó származású. Ennek következtében elkezdtem vonzódni Izrael népe iránt. Ekkor még nem találkoztam a Szentírással, de Jahve – akiről ma már tudom, hogy az én Atyám – megérintette a szívemet és így kezdett el növekedni bennem a hit. Ekkor még nem találkoztam Jézus Krisztussal, az Isten Fiával. Csak keveset tudtam róla, annyit, hogy „jó ember" volt. Egyáltalán nem tartottam kereszténynek magamat, de már hittem Istenben. Akkor mutatták be a „Jézus Krisztus szupersztár" című filmet, ami nagyon megfelelt a felfogásomnak, hiszen Jézusról, az emberről szólt. De mivel nem ismertem a „történetet", végre elszántam magam és vettem egy Szentírást.

Nagyon örültem az Ószövetségnek, az Újszövetséget pedig, mint egy általános műveltséghez tartozó könyvet néztem. A János-evangélium volt, amit elkezdtem olvasni, hogy megismerkedjem Jézus életével. Mint érdeklődő kezdtem neki, s mint Jézus Krisztusban, Isten Fiában hívő fejeztem be. Megérintett Jézus szeretete, ami szavaiból, tetteiből áradt és legfőképpen a kereszthalál, amit értem és minden bűnösért elvállalt. Azóta sem találkoztam ilyen erőt sugárzó könyvvel, és természetesen azelőtt sem.

Ezután 1-2 barátnőmmel elhatároztuk, hogy elkezdünk hittanra járni. Az Úr a pesti ferencesek templomához vezetett minket. Mivel meg voltam keresztelve, hitoktatónk következő lépésként az elsőáldozást jelölte meg. Ez '83 karácsonyán volt a Kassai téren, ahol utolsó vasárnaponként a karizmatikus közösségnek volt szentmiséje.

Az előtte levő egy hónap elég nehéz volt. Már elkezdtem misére járni, és az csodálatos volt, de még nem áldozhattam. Mindig „irigykedtem" azokra a testvérekre, akik már magukhoz vették Jézust, és lopva figyeltem őket, látok-e rajtuk ezután a „találkozás" után valamiféle változást. Amikor eljött a karácsony és először járulhattam az „Úr asztalához", egy eddig teljesen ismeretlen érzést tapasztaltam. Az Úr megajándékozott egy olyan felismeréssel, amire szívesen alkalmazom Szent Ferenc atyánk mondását: *„Te vagy a mi édességünk"*. Az Úr elborított az Ő szeretetével. Szerettem volna válaszolni neki, de úgy éreztem, hogy a keretek – a hittan és a vasárnapi mise – erre kevés. Kerestem az utat, amin még közelebb kerülhetnék Istenhez. Ma már tudom, hogy ezt saját erőmből nem találhattam meg, csak a Szentlélek az, aki megmutatja az utat, és a helyet, amin keresztül legjobban átadhatjuk magunkat Istennek.

Az első „jel" egy Árpádházi Szent Margitról szóló misztériumjáték volt. Itt hallottam először igazán a szerzetes életről. Margit egy olyan ember volt számomra, aki mindent odaadott Istennek. Amikor megismertem az ő életét, úgy láttam, hogy ez az élet az, amelyen én is teljesen az Úrnak élhetnék. De ez nem jelentette azt, hogy elköteleztem volna magam és készülődnék a szerzetesi életre. Nem! Akkor még ugyanolyan esélyűnek láttam (sőt sokkal reálisabbnak) a házasságot és gyereknevelést. De az Úr fokozatosan rávezetett arra, hogy valóban teljesen neki adjam az életemet.

Az első lépés az volt, hogy elkerültem a Tömő utcába, ahol éppen akkor egy Szentlélek szeminárium

folyt. Az ott hallott tanítások és az utána lévő imaösszejövetel nagy hatással volt rám. Tudatában voltam Jézus jelenlétének. Amit eddig nem találtam meg a „nagy egyházban", azt itt végre megleltem. Mert amit az ApCsel ír: „a sok hívő mind egy szív, egy lélek volt" az imában és a szeretetben. Számomra, aki nem ismertem a tradiciót, a „merevséget", csak az élő Jézus Krisztust, és tanítását, ígéreteit, ez teljesen természetes volt. Mivel eléggé zárkózott természetű voltam, ezeket igazában nem beszéltem meg senkivel, de az Úrral való kapcsolatomban ennek nagy hatását éreztem. Hallottam a Szentlélekről, aki betölt és Krisztus életét kezdi el az életemben. Így vártam a bérmálásomra, ami '84 pünkösdjén történt. És a Lélek valóban eljött az életembe és Ő vezetett rá igazán arra az útra, amelyet az Úr nekem jelölt ki, hogy megtaláljam helyem Krisztus testében, az Egyházban. A bérmálásom volt az a hely, ahol az Úr először kérdezett rá hivatásomra.

A bérmáló érseki helynök atya, amikor hozzám ért a sorban, egy kérdést tett fel (érdekes módon a többiektől semmi ilyesmit nem kérdezett): „Gondolt-e már arra, hogy apáca legyen?" Ez eddig csak az én belső ügyem volt, és most egy zsúfolt templomban a mikrofonba kellett válaszolnom. A válaszom természetesen igen volt. Azt hiszem, ez volt az első lépés az úton, amelyre a Lélek vezetett engem. Ettől kezdve fokozatosan kezdtem elszakadni a dolgoktól és az emberektől. El sem tudtam azonban képzelni, hogyan tudom ezt megélni.

Következő lépés számomra az „életátadás" volt. Először csak négyszemközt az Úrral, de úgy éreztem, hogy a közösség előtt is el kellene ezt mondanom. Ekkor már a karizmatikus megújulás egyik imaközösségébe játam. De ez a szerzetesi élethez még nem szükségszerűen vitt közelebb. Az elképzelésem az volt, hogy „cölibátus"-ban élve a világban dolgozom. Még nagyon sok dolog kötött a világhoz. De idő kell mindenhez, ahhoz is, hogy megszabaduljunk kötődéseinktől és saját elképzeléseinktől. Nagyon sok tervem volt a jövőmre nézve. Érettségi előtt felvételiztem a teológia levelező tagozatára, ahova fel is vettek. Ezzel egyidőben szerettem volna a Színművészeti Főiskolára is jelentkezni, dramaturg vagy rendező szakra. Mivel akkor ez nem indult, egy színház stúdiójáig jutottam el, ahova – hála az Úrnak – nem vettek fel. Utána is gondosan óvott attól, hogy közelébe kerülhessek ennek a pályának, bár vonzódtam a színház felé, s írtam is, de a Gondviselés egy más útra vezetett.

Érettségi után egy kisebbfajta otthoni „megbotránkozás"-sal a kémia helyett – ami évekig egy stabil útnak, normális munkának látszott – a takarítást választottam. Nem tudtam megmondani az okát, de egy erős indítást éreztem erre, hogy elmenjek egy templomba – a budai ferences plébániára – dolgozni. Ma már látom a Lélek vezetését. Itt ismerkedtem meg igazán Szent Ferenc családjával és az út egyre szűkült. Minél inkább megismertem Ferencet, annál inkább éreztem, hogy az ő családján belül, az ő követésében tudnám igazán megélni a szerzetességemet. Itt tanított meg az Úr, hogy imádkozzam azokért, akikért általában elfelejtünk imádkozni, hiszen inkább mi szorulunk az ő vezetésükre, imájukra. Ezek a testvéreink, a papok és a szerzetesek. És így ismertem meg Szent Klárát, akit már kb. két éve tekintek lelki anyámnak.

Amikor őt megismertem, akkor kezdtem felismerni, hogy a nőnek (és a szerzetesnőnek is) a hivatása az, hogy anya legyen. Klára valóban anya volt. Elzárva élt a San Damianóban, de az egyház és a testvérek számára valóban anya volt, akit bármikor felkereshettek és segítségét, közbenjárását kérhették. Mióta Klárát megismertem, egyre erősebb lett bennem a felismerés, hogy a klarissza rend – Szt. Ferenc II. rendje – lenne a hely, ahol igazán maradéktalanul tudnám szolgálni az Urat; teljes, osztatlan szeretettel, és az egyházat is szolgálhatnám.

Persze ez két éve még „irreális" volt. Bárkit kérdeztem, semmit sem tudott a II. rendről (még ferencesek sem). Nagy bizonytalanság volt ez számomra. Közben '88 elején jött egy „krízis-korszak" a hitéletemben. Óriási sötétség vett körül, és elkezdtem nagyon sötéten látni az egyházat is. Közel voltam a „nem"-hez.Mindent megkérdőjeleztem, főképp az „Egyház szervezete" volt számomra elviselhetetlen. Az egyetlen fény, hogy a hitem megmaradt Istenben. Nem láttam, nem volt bizonyosságom, de bíztam az Úrban, aki megszólított és meghívott engem, és a kb. egy hónapi sötétség végén igent tudtam mondani a katolikus egyházra is. Ennek a bizalomnak pecsétjeként magánfogadalmat tettem le és folytattam „csendesen" életemet. De azóta nagy szeretettel vagyok a katolikus egyház iránt és valóban édesanyámnak tudom tekinteni.

A keresgélésem a klarisszák után tovább folyt eredménytelenül. Egy év után, mivel semmi más reményem nem volt, elkezdtem jelöltségemet Szent Ferenc reguláris harmadrendjének egyik közösségében. Ez is női szerzetes közösség volt, de nem Klára rendje. Ez volt az egyetlen nyugtalanító számomra. A gondolat, hogy nem az igazi helyemen vagyok, nem hagyott nyugodni. Végül megtudtam, hogy az egyik ferences atya nyáron Franciaországban lelkigyakorlatot tartott egy klarissza kolostorban. Így húsvétvasárnap egy hirtelen indításra felkerestem és elkértem a nővérek címét. Írtam egy levelet az apátnőnek. Magam sem tudtam, hogy mi fog történni.

A rend, ahol jelölt voltam, elég vegyes érzelmekkel fogadta bejelentésemet, hogy felveszem a kapcsolatot a klarisszákkal. Egy elég nagy – főleg belső – küzdelem után rájöttem, hogy el kell szakadnom ettől a

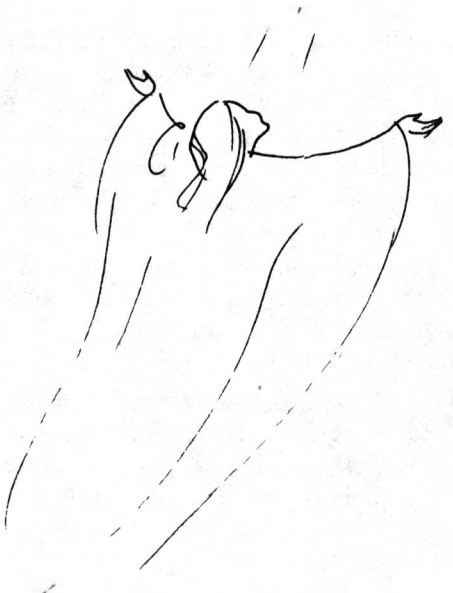
rendtől és teljesen a klarissza közösség felé kell irányulnom. Itt megéltem azt a „sötétséget", melyet Izrael népe. Egyiptomot, a biztonságot elhagyni, de az Ígéret földjét még nem látni. A Lélek kivezetett a pusztába. De amikor megjött az apátnő levele, s benne az, hogy meghív a kolostorba, már újra fény került az életembe. Sokat jelentett az, hogy ők egy idő óta – persze én erről semmit nem tudtam – imádkoztak egy magyar alapításért.

Csodálatos volt, hogy belül, magamban éreztem, hogy az Úr „hazavezetett". Lépésről-lépésre vezetett közelebb egy közösséghez, amiről nem tudtam, de akik után vágyakoztam. És ők imádkoztak értem is, bár ők sem ismertek engem. Az Úr még két nővért adott azóta mellém. Együtt voltunk kint a franciaországi remete-monasztériumban. Egy hónapig éltük a nővérek életét. Szentmise, zsolozsma és négy magánimaóra, teljesen Isten felé fordulva. De mindig készen az emberek szolgálatára, akik fölkeresik a nővéreket, hogy együtt imádkozzanak velük, vagy „csak" megosszák velük a problémáikat. Számomra ez az életforma folytatása annak, amit a karizmatikus közösségben megéltem. Átadni magam Jézusnak, elfogadni a Lélek alakító munkáját. Imádság és tanúságtétel. Tanúságtétel egész életünkkel. Hiszen erre hív minket az Úr.

Ebből a tanúságtételből úgy néz ki, mintha megérkeztem volna valahova. Nem. Folytatom az utat, amelyen a Szentlélek vezet engem. Kérlek titeket, imádkozzatok értünk, a magyar klarissza jelöltekért, hogy mind a hárman haladjunk előre az úton. Rövidesen elutazunk Franciaországba, hogy elkezdjük az életet Szent Klára anyánk rendjében, és ha a magyar egyház úgy gondolja, visszajöjjünk és több, mint 200 év után újra elkezdődjék Szent Ferenc II. rendjénk – ennek a szemlélődő közösségnek – élete Magyarországon.

Horvát Rozália

1989. okbóer 19. Alkantarai Szt Péter ünnepén.

Az alkoholtól Istenig

Katolikus hitben nevelkedett, de az elmúlt évtizedek viszontagságaira rosszul, csenevész hittel reagáló, súlyos alkoholbeteg voltam. Három sikertelen elvonókúra után a katolikus Alkoholistamentő Szolgálat lelkigyakorlatán tökéletes gyógyulást kaptam Jézustól.

A lelkigyakorlatot vezető négy pap, és a tanúságtevő világiak – mai szemmel nézve – az Egyház sokféleségében megvalósuló teljességet adták nekem. Teljesen reménytvesztett voltam, ők azonban hitemet együttes szeretetben élesztgették, reményt fakasztottak az evangélium által szívemben, hogy akaratomat Jézus befogadására, szeretetének megtapasztalására irányítsák. Az egyik pap, Szentlélekben megújult, karizmatikus volt, és fiatalokból álló imaközösségével szolgálta Istent. A közös szolgálat által megtérésre előkészített lelkemre hullott fiatljainak fölöttem, Isten szeretetében és a Lélek erejében mondott könyörgő imádsága.

Sírni kezdtem. Nyelvemre addig ismeretlen módon tódultak a szavak, s a számomra addig ismeretlen, saját szavakkal mondott imában temettem el a múlt minden sérelmét, bűnét, kétségbeesett hitetlenségét. Teljesen világosan pergett le előttem minden, s az értelmi gát képtelen volt mindezt megállítani. Amikor én imádkoztam, az imádkozók lehalkították az imát. Csak a teljesen velem összekapcsolódó, nagyon boldogító aktív jelenlétüket éreztem. Mindenről tudtam. A Lélek betöltötte a szívemet. Akaratom az enyém maradt, csak másra irányult. Jézusra.

Az ezt követő szentgyónásban csak az fájt, hogy romokat adhattam át Istennek. Megilletődött örömömben ugyanis még nem is sejtettem, hogy mit tett velem az Úr. Az otthon következett napok, hetek, hónapok, majd az elmúlt négy esztendő teljes, erőfeszítést nem igénylő-alkoholmentessége nyilvánította ki számomra és környezetem számára, az Úr nagy tettét.

Nekem már az első napokban nyilvánvaló volt ez. Olyan erő volt bennem, amelyről félreismerhetetlenül meg kellett tapasztalnom, hogy nem **én** vagyok. Körülöttem sistergett a világ, „mindennapi csodáktól" vibrált a levegő. Közvetlen környezetem ugyanazt tapasztalta meg, amit én. Ők hittek, és dícsérték Istent.

Az Úr azonban erőfeszítést is akart tőlem. Nem ott, ahol már tehetetlen voltam, mert azt meggyógyította, hanem a tanúságtételben, és abban, hogy hűségemet a többi, ugyancsak látványos bűneim ellen való kemény küzdelemben bizonyítsam. Néhány kapcsolat azonnali felszámolásával járt ez.

Tanúságtételemben általában nem hittek. Manapság botránynak számít Isten ilyen nagy hatalommal való beavatkozása. Megvallom neked, én sem hittem volna el, ha meg nem tapasztalom. S amit azóta mélyen átérzek, nem is szabad azonnal elhinni, amíg „nem terem gyümölcsöt, maradandó gyümölcsöt"!

Voltak, akik tanúságtételemet önmutogatásnak tartották. Vagy mások: „miért éppen vele történt ez?" Erre csak az lehet a válaszom: az Úr sokkal jobban tudta nálam, mennyire szerencsétlen, erőtlen vagyok, s akármennyien is állnak mellettem, nem tudok lépegetni. Ő cselekedett! És az is lehet, hogy rajtam keresztül is meg akarta mutatni a világnak, hogy itt van, állandóan itt van!

Uram, köszönöm ezt neked, – jaj! de mekkora ez a felelősség! – Mélyen átérzem mindennapi hibáim súlyát.

Nem tudott fölháborítani, hogy nem hittek nekem. Csak szomorú voltam. Pontosan megéreztem, hogy **én** haragudnék. A Lélek nem haragszik, csak szomorú. Képtelen voltam elkedvetlenedni, természetes magyarázatokat keresni, pedig **én** mindig hajlamos voltam és vagyok kompromisszumokra. Inkább felerősödött bennem a vágy, hogy megvalljam mindenki előtt, hogy **milyen** betegségtől szabadított meg az Úr. Mi alkoholisták megszoktuk, hogy takarjuk, szégyelljük ezt a bajt, mert megvetettek vagyunk, mint a leprások. Kényszert éreztem mégis, hogy beszéljek róla. Más módja nincs, mint az Úr kedvéért levetkőzni a szégyent, hogy hitelesen hirdethessem hatalmát. Nem volt nehéz. Az erő Istentől jött, és egyre többen hittek az Úrban...

Mindez azonban nem volt egyszerű. Sokan gyűltek körém az elesettek közül, de sokan el is hagytak – más utakat keresve. Részben hitük gyengesége, de nagyobb részben az én hibáim miatt. Öntudatom észrevétlenül föléemelkedett Jézus szelíd szeretetének.

Jézus azonban nem hagyta eltévedni azt, akit annyira szeretett. Hűtlenségem ellenére sem. Kudarcomban szembetaláltam magam régi bűneimmel. Nem ittam, hiszen azt az Úr örökre elvette tőlem. De másban... zuhanni kezdtem.

Jézus azonban utamat úgy vezérelte, s önmagammal szemben olyan türelmetlen elégedetlenséggel és bűnbánattal áldott meg, hogy eljutottam a Szentlélek keresztséghez. Ismert, de sokkal fokozottabb erő töltött el. Megmaradt közösségem lelki felemelkedése, és egymás iránti lankadatlan szeretete volt a bizonyíték, hogy új erővel töltött el az Úr. Látták és dicsérték az Istent.

Négy évvel első megtérésem után, bűneim miatt szomorkodva, mégis Jézusba vetett bizalommal megvallom neked, hogy a mai napig bűnös embernek érzem magam, de olyan bűnösnek, aki megtapasztalta az Úr csodáját, a maga semmiségét, az Úr hűségét, az én hűtlenségemet, az irgalmas Jézust, aki nevemen szólít, és nagyon, de nagyon szeret. Legutóbb iszonyatos erővel kísértett meg a Sátán, azzal, hogy keresztény testvéreimben való bizalmatlanságot ébresztett bennem. Minden előzetes ok nélkül az az érzésem támadt, hogy ők is megvetnek alkoholbeteg múltam miatt, s csak látszatból szeretnek. Ördögi gondolat volt ez. Annál inkább az, ha tartós. Az volt. Teljesen egyedül lettem, bezárkóztam. Mindenki érezte, hogy baj van, bár dolgaimat rutinszerűen elvégeztem. Régi bűneim újra zaklattak. Istenben hittem, de nagyon messze éreztem magamtól. Sok bukást nézett el Isten, amíg a mélységben újra meg nem ragadott a Lélek biztatása. Hagynom kellett, hogy szóljon hozzám, hiszen nem tudtam magammal mit kezdeni. Azután kértem, vezessen ki a sötétségből.

Vele fogalmaztam meg összefoglaló gyónásomat. Megtapasztaltam, hogy Ő beszél, rajtam keresztül. Sírva tértem meg újra. A szentáldozásban éreztem, hogy Jézus igazi népe szeret. Szentmise után egy testvéri közösség meghívott, hogy vezessem őket imaóráikon. Még a mélyponton lehettem, amikor így döntöttek.

Szó szerint hallgatott meg – szavaim kimondása előtt –, és szó szerint teljesítette kérésemet az Úr. Azóta több alkalommal is szolgáltam olyanok között, akik szeretnének megszabadulni az alkoholtól. Szavaim reményt öntöttek szívükbe. Közben beiratkoztam a teológia levelező tagozatára, hogy még tudatosabban szolgálhassam egyházamat.

Testvérem! Nem adhattam mást az Úrnak, csak azt, ami én vagyok. Te is csak azt adhatod, ami most vagy. Bármilyen teher súlya alatt vergődöl, bízzál benne: **ha kéred, fölemel!** Az én bűnöm és betegségem egy a sok baj között. Jézus „mindenfajta nyavaját" meggyógyított, és sokféle szegénységben szenvedőnek hirdette örömhírét. Szent Lelkének ereje betölti szívedet, ha kéred, és neked is megmondja, mit kell tenned. Az Úr előtted áll, és „zörget". Nyiss bátran ajtót neki.

Tudnod kell! Isten nem személyválogató.

1989. november

Heintz János

A megújulás négy oszlopa

I. Oszlop: Jézus itt van köztünk

Azokat a tapasztalataimat írom most le, amelyeket a megújulás útján járva szereztem Afrikában, mint misszionárius és mint a karizmatikus megújulás egyik vezetője. Szeretném bemutatni, hogyan vált az az öt emberből álló kicsiny sejt – amelyik minden hétfőn szobámban találkozott – ötszáz imacsoportból álló hatalmas nemzeti mozgalommá és hogy melyek voltak azok a meghatározó lépések, amik a „Szentlélek áttöréséhez" vezettek. Szeretnék bátorítani mindenkit, aki a vezetés nehéz szolgálatát végzi és szeretném még jobban felkészíteni feladatának teljesítésére (Ef 4,11-12).

Imacsoportunk eleinte nagyon lassan növekedett Ghana-ban, mert senki sem rendelkezett megfelelő tapasztalatokkal a karizmatikus megújulást illetően. Mindannyiunknak – nekem is – meg kellett tanulnunk, hogyan lehet szabadon imádkozni, hogyan lehet a lelki nyitottság atmoszféráját megteremteni, hogy Isten munkálkodhassék közötünk. Jó egy év elteltével tartottuk meg az első „Élet a Szentlélekben" szemináriumot, majd később még egyet – és örömmel állapíthattuk meg, hogy belső és mennyiségi növekedés történt. Azután kialakult imacsoportunkban az az állapot, ami máshol is könnyen bekövetkezhet: hétről-hétre nagyjából ugyanúgy folyt le minden imatalálkozó. Rutin és fáradtság mutatkozott. Az volt a benyomásunk, hogy találkozóink úgy működnek, mint a körhinta vagy mint a hanglemez. Az elmúlt hónapokban ugyan valamivel magasabbra jutottunk, de már úgy éreztük magunkat, mint akik egy fennsíkra érkeztek.

Az időközben megalakult vezető-körben azt kérdezgettük egymástól: mi az, ami hiányzik; hogyan jutunk tovább? Az Úr maga mutatott nekünk további utat. Megnyitotta szemünket és rájöttünk, hogy nem láttuk Őt eléggé. Imádkoztunk ugyan, de ez nem irányult eléggé Őrá. Pl. amikor azt énekeltük: „Áldjátok az Urat, áldjátok szent nevét", az éneket csak úgy meghatározatlanul beleénekeltük a térbe a mennyezet és a falak felé. Az Urat pedig, aki ott állt közöttünk, nem láttuk éneklés közben.

Ez a felismerés kulcs-tapasztalattá vált számunkra! Az a hivatásunk, hogy látókká váljunk, olyan emberekké, akik az Urat látják! Segítségünkre volt a Zsidókhoz írt levél (11,27): „Ő pedig (Mózes), ahhoz tartotta magát, amit nem látott, mintha látta volna".

Ettől fogva minden imatalálkozó egy *evangéliumi olvasmánnyal* kezdődött. Vettük pl. a naimi ifjú történetét a Lukács-evangélium 7. fejezetéből. A hit szemével csatlakoztunk a halottas menethez. Láttuk, amint Jézus közeledik. Átéltük, amint Jézus így szólt az asszonyhoz: „Ne sírj". Átéltük, amint megérinti a halottat és azt mondja: „Ifjú, mondom neked: kelj föl!" Ez a Jézus van most köztünk. Őt akarjuk dicsőíteni, áldani, imádni. A jelenlévő Jézusnak ezzel a megtapasztalásával nagyon mély lett az imánk, a csendünk, az Őrá figyelésünk és a kérő imánk.

Az imatalálkozók után a résztvevők gyakran tértek haza ilyen szavakkal: „Ma újra itt volt közöttünk az Úr". Ez vált számunkra egy jólsikerült imaest kritériumává (vö. 1Kor 14,25).

Így éltem át a megújulást Afrikában. Most pedig néhány gyakorlati tanácsot szeretnék adni: mit tehetünk azért, hogy imaestjeink résztvevői egyre jobban megtapasztalhassák az Úr jelenlétét.

1. Az első lépés egy mély imaesthez így hangzik:

Állítsátok Jézust a középre, hogy mindenki „lássa" őt!

Annak, aki a találkozót vezeti, ez a kulcsa egy áldásban gazdag estének: Minden tőlem telhetőt meg kell tennem annak érdekében, hogy ma este minden egyes résztvevő megérezhesse **Jézus jelenlétét.** Ha ez megtörténik, annak a jele, hogy a Szentlélek működik, mert a Lélek teszi jelenlevővé Jézust. Ezt látjuk Mária esetében (vö. Lk 1,35), és ezt éljük át minden szentmisében.

2. Hogyan válik tudatossá a résztvevőkben Jézus jelenléte? Ennek eszköze az imaest **bevezetése.** A kezdőének és a jelenlévők köszöntése után nagyon fontos hétről-hétre rámutatni arra, hogy most valósul meg Jézus ígérete közöttünk: „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük". Itt és most megismétlődik az apostolok húsvét utáni tapasztalata: egyszerre ott állt közöttük a föltámadott Úr.

3. Hogy ez a bevezetés ne legyen hétről-hétre ugyanaz, minden alkalomra *másik evangéliumi olvasmányt* válasszunk ki a négy evangélium valamelyikéből, hogy így minden héten „más Jézust" mutassunk be a csoportnak. Egyszer azt, aki Zakeussal találkozik, máskor azt, aki a vérfolyásos asszonyt meggyógyítja; egyszer a kereszten függő Jézust, másszor, aki föltámadottként mutatta meg magát tanítványainak. A vezető-team a soron következő este előkészítésénél

megpróbál „fülelni" arra, hogy melyik szövegrész lenne a „legalkalmasabb".

4. Vannak csoportok, amelyek a Jézus jelenlétébe való bevezetéshez **a Biblia egymással való megosztása** elnevezésű és egyre szélesebb körben terjedő módszer első három lépését használják. Vagyis a vezető felolvassa a kiválasztott szentírási szöveget, fölhívja a jelenlévőket, hogy néhány perc csendben nézzék át újra a szöveget és ezután mindenki elmondja, melyik szó, mondat vagy részlet szólt hozzá leginkább. (Természetesen mindenki magával hozza Szentírását). Minden kommentár nélkül idézik azt, ami a Bibliában van.

5. A meghatározó mondat a vezető által mondott bevezetés végén, vagy a rövid Biblia megosztás végén mindig így hangzik: az a Jézus, aki annak idején ezt és ezt tette. **Most közöttünk van.** Dicsőítsük Őt, adjunk neki hálát és imádjuk Őt. Ezután a bevezetés után a vezető saját dicsőítő imája hangzik el, majd ezt folytatja a többi résztvevő.

6. Segítséget jelent, ha az este folyamán **mindig újra rámutatunk „erre" a Jézusra.** Ha pl. Jézus találkozása a naimi özveggyel hangzott el a bevezetésben, hogy ezzel Jézus jelenléte megtapasztalhatóvá váljon, akkor a vezető a mély csendet megelőzően így szólhat: „Ugyanaz a Jézus, aki akkor azt mondta a naimi özvegynek: ne sírj, most hozzánk is szólni akar. Hallgassunk most Jézusra és próbáljuk meglátni, mit akar mutatni nekünk."

Hasonlóan a könyörgéseket megelőzően, felhívhatjuk a figyelmet ugyanarra a Jézusra: „Ahogy Jézus akkor nem hagyta ott bajában azt az asszonyt, most is bizalommal fordulhatunk Jézushoz".

Ezzel az eljárással az egész este megtartja vezérfonalát (amelyet természetesen a Lélek gyakran magához ragad és más irányba vezet).

– Minden jó imaest számára tehát döntő, hogy egyre több és több résztvevő megtanulja Jézust „látni" anélkül, hogy valóságban látná Őt...

– hogy a Jézus jelenlétébe vetett hit a csoportban egyre mélyüljön és valóban gyakorlattá váljon...

– először a találkozók során, majd a hétköznapi életben.

– Az imaesteknek a kereszténvi és lelkiélet iskolájává kell válni...

– csak így töltik be céljukat.

Avilai Nagy Szent Teréz így ír Krisztus megtapasztalásáról: „Teréz, a Krisztus megtapasztalásának kezdetén azon fáradozott, hogy (az ő szavaival élve): „Magamnak Jézus Krisztust, mint Legfőbb Jót és Urunkat elképzeljem... amikor én a szenvedéstörténet egy részletére gondoltam, belsőleg elképzeltem Őt magamnak."

Amikor sok résztvevő tanulja meg belsőleg elképzelni Jézust, imaestjeink akkor mélyülnek el és akkor lesznek igazán gyümölcsözőek. És akkor kezdődik el a keresztény élet megújulása.

II. Oszlop: A „testvérek" közössége

Egy imaest akkor lesz mélyen és lelkileg gyümölcsöző, ha a résztvevők hittel „megtapasztalják", hogy Jézus közöttük van. A vezető legfontosabb szolgálata abban áll, hogy rámutat a Feltámadottnak erre a jelenlétére és a résztvevőknek segít megnyitni a hit szemeit, hogy „lássák" azt, akit senki sem láthat.

Ghana-ban azt éltem át, hogy – az első oszlop érdekében történt minden fáradozás ellenére – még mindig nem volt egyenesben minden az imatalálkozóinkon. Az Úr jelenlétének a tudata a legtöbb esetben nagyon mély volt – de a vezető-team-ben mégis meg kellett állapítanunk, egyre maradnak el emberek az imakörből, amelyre kezdetben olyan nagy lelkesedéssel jöttek. Kérdeztük magunkat: mi lehet itt a hiba? Mi megy itt helytelenül?

Ebben a szituációban újra átolvastuk az Apostolok Cselekedeteit. Tulajdonképpen ez volt a Szentírásnak az a része, ami legjobban megbűvölt minket. Mert hiszen mi olyanok akartunk lenni, mint az első keresztények. Tehát olvasni kezdtük az Apostolok Cselekedeteinek második fejezetét és megállapítottuk: közvetlenül pünkösd után, közvetlenül a 3000 ember megtérése és keresztsége után valami olyasmi következett, amit mi eddig még nem éltünk meg így: a *közösséget,* amit kölcsönös szeretetben és testvéri megosztásban gyakoroltak.

Még nagyon világosan emlékszem arra, amikor vezetőnk, Tony egyszer megmagyarázta, hogy mit értett meg az ApCsel 2,46 olvasásánál. Tony akkor 29 éves telefonműszerész volt a Kumasi-i főpostán, egy egészen egyszerű afrikai; így szólt: „Feltűnt nekem, hogy az első keresztények egyrészt a *templomban* gyűltek össze közös imára, másrészt azonban a *házaikban is,* mint kis csoportok jöttek össze. Ott törték meg a kenyeret egymás között örömben és a szív egyszerűségében és ünnepelték az Úr vacsoráját. Az én véleményem szerint ezek a keresztények Jeruzsálemben, akiknek egy része különféle országokból jött, – családként kellett, hogy éljenek, úgy mint egyetlen nagy család, de már nem a vérrokonság alapján, hanem a Jézus vérében való összetartozás alapján."

Ha az első keresztények így éltek, akkor mi is megpróbálhatnánk azt. Kölcsönösen úgy kellene bánnunk egymással, mint egy hasonló nagy család tagjainak, mint testvéreknek.

Ennek az életnek a kísérletéből levont következtetés: többé senkit sem ért olyan szenvedés, amit teljesen egyedül kellett volna hordoznia. Senki sem lett be-

teg anélkül, hogy futótűzként szájról-szájra (telefon nélkül) az egész csoporton át ne futott volna a híre. Természetesen nem maradtak meg csupán az információnál. Mivel Ghanaban nincs betegsegélyző (Sztk) és minden receptet, minden orvosi kezelést azonnal készpénzzel kell kifizetni, senki sem hozott virágcsokrot, hanem egy pár cedis-t, (Ghana-i pénzegység), amit meg tudtak takarítani, ezt hagyták ott a betegágynál. Magától értetődően az is hozzátartozott a látogatáshoz, hogy a beteggel hangosan imádkoztak. Voltak, akik a kezüket is rátették a betegre, mert Jézus is így tett.

Egy másik példa: Ghana-ban sok a munkanélküli, főleg a városokban. Különösen a fiatalembereknek, akik frissen jöttek az iskolából, volt nehéz munkahelyet vagy iparitanuló-helyet találniuk. Mivel mi egy nagy családnak tekintettük magunkat, mindenekelőtt a férfiak vetették be intenzíven magukat, hogy – hosszú utánjárással és sok időráfordítással – munkahelyet találjanak a fiataloknak.

A továbbiakban magától értetődően minden örömteli esemény is az egész csoportot érintette. Így lett minden újszülött kisbaba a közös örvendezés és az újbóli megosztás alapja. Minden esküvő egészen különlegesen az egész csoport ügye lett. Közösen gondoskodtak az énekről, az ételekről és az italokról, gyakran a menyasszonyi ruháról is.

Végül ezeknek az afrikaiaknak egyszerűen hozzátartozott a belső logikájukhoz az, hogy mindenkinek mindig – ha a csoport keretében alkalom adódott egy külön szentmisére, ami nem fordult elő túl gyakran – erős volt a vágya, hogy igyék a kehelyből: „Jézus vérét akarjuk inni" – így mondták, – „hogy az Ő vére átfolyjon minden véredényünkön, hogy így újra megéljük: valóban vérrokonok vagyunk."

Ez egy kis ízelítő volt abból a sokféle tapasztalatból, amit mi kaptunk ajándékba akkor, amikor annak útját kerestük, hogy „testvérek" közössége legyünk, amikor elkezdtünk egymással elkötelezett kapcsolatba lépni. Természetesen még mindig voltak olyan résztvevők, akik pusztán kíváncsiságból jöttek az imakörbe és azután ismét elmaradtak. De aki több hónapon át mindig résztvett az imaesten és azután az „Élet a Lélekben" szemináriumon (a kevés kivétel, ami természetesen itt is volt, erősíti a szabályt), az beépültnek érezte magát az együtt imádkozók és hívők közösségébe. Ezek az emberek a csoportban gyökeret eresztettek, és adott időben elkezdtek gyümölcsöt hozni Isten országáért.

Mit mondhatnak a mi helyzetünkre vonatkozóan ezek az afrikai tapasztalatok? Két területre szeretnék rámutatni, ahol a testvéri együttlét megvalósulhatott és meg kellett valósulnia:

1. az imaesten
a. a tulajdonképpeni imaidő kezdete előtt.

Aligha jutunk előbbre a testvéri életünkkel, ha összejövetelünk hasonló lesz egy átlagos plébániai vasárnapi szentmiséhez. Itt mindenki csendben keres magának egy alkalmas helyet, talán egyik-másik ismerősnek odabiccent, de egyébként mindenki marad a maga szótlan elkülönültségében (zártságában).

Modellünket inkább egy partyról vagy családi ünnepről kellene vennünk, ahová vendégeket hívunk? Itt már az ajtónál üdvözölnek bennünket, kezet fognak velünk, megöleljük egymást, lesegítik a kabátunkat, odavezetnek egy helyre vagy odamegyünk a többi vendéghez, gondolatot cserélünk, belejövünk a beszélgetésbe.

Hogy egymást szívélyesen üdvözölhessük, fontos, hogy a csoport tagjai ne 19.58-kor lépjenek be, ha az imát 20 órakor akarjuk kezdeni. Mindenekelőtt a vezető-teamnek kellene időben a találkozó helyén lenni és gondoskodni arról, hogy létrejöhessen a testvériség légköre.

Néhány csoportnál az a szokás, hogy a vezető-team a találkozó kezdete előtt egy előkészítő imára jön össze. Az én tapasztalatom szerint ezt csak akkor ajánlatos megtenni, ha

– rendelkezésre áll egy „fogadó csoport", amelynek mind az adománya, mind a hivatalos megbizatása megvan, hogy ezt a szívélyes fogadó-szolgálatot átvegye és

– ha maguk a vezetők elég korán jönnek a csoportba, hogy a jelenlevők be tudjanak állni ezeknek a testvéreknek a jelenlétére (az olyan fellépés, mint a karmesteré a koncerten, nem nagyon tanácsos!).

b. az imaidő kezdetén

Ha az imaidő kezdete előtt már egyszer üdvözöltük egymást, fontosnak látszik, hogy az est vezetője, mielőtt üdvözli a jelenlévő Urat és mielőtt rámutat az Ő jelenlétére, még egyszer szívélyesen üdvözöljön minden résztvevőt.

Újak: mindezek mellett különleges figyelmesség illeti a vezető részéről az új testvéreket, akik azon az estén először vannak közöttünk. Ha valaki új embert hoz magával, akkor a vezetőnek kérnie kellene a „régi" tagot, hogy röviden mutassa be a csoportnak az újat (pl. vezetéknév és keresztnév, házasság, gyermekek, nőtlen, hajadon, hivatás stb.). Ez a bemutatás megkönnyíti az újnak a csoporthoz való közeledését, legyőzi a bátortalanság akadályküszöbeit, amelyeken sok embernek kell túllépnie, amikor a testvérek nagy gyülekezetébe először jön és egyúttal hidat ver a „régiek" és az újonnan érkezett közé.

Ha valaki egy régi tag kísérete nélkül jön újonnan a csoportba, akkor a vezetőnek meg kell őt kérnie, hogy röviden mutatkozzék be és azután szívélyesen üdvözli őt, (az imaest végén mindenkinek fel kellene írnia a címét és bátorítani kellene arra, hogy legközelebb megint jöjjön el).

A hosszabb idő óta távollevők: azokat a tagokat is üdvözölhetjük kiemelten, akik betegség, terhesség, tanulmányok stb. miatt már hosszabb ideje nem voltak közöttünk és kinyilváníthatjuk afölött érzett örömünket, hogy ismét közöttünk láthatjuk. Az ilyen magatartás a testvéri kapcsolatok jelentős fejlődéséhez járul hozzá. Mindenki számít, mindenki fontos és mindenkit komolyan veszünk.

c. a könyörgéseknél

Kapcsolataink mélységének különleges fokmérője a könyörgések ideje, amely leginkább az imaest végén van. Az mutatja meg az igazi testvériséget, ha – ismerve a testvérek ügyét-baját – egymást a kérő imával megajándékozzuk. *Fordítva:* nem jó jel, ha több résztvevőnek saját magának kell felhoznia a saját és családja problémáit, hogy imádkozzanak érte, mert különben senki sem teszi ezt. (Magától értetődően a könyörgéseknek mások kéréseit is meg kellene szólaltatniuk, szerte a világon szenvedőkét, és nemcsak a szűk csoport terheinél kellene maradniuk.)

d. búcsúzás

Az imaest után még egy fontos pillanat következik, amelyben gyakorolni tudjuk egymással testvéri szeretetünket. Egyszerű a kérdés: hogyan búcsúzzunk el? Mint egy mozielőadás, egy koncert, egy vasárnapi szentmise vagy egy családi ünnep után? Mindenki nyomottan megy el, vagy vidáman és szívélyesen veszünk-e búcsút egymástól? Álldogálunk-e még kis beszélgető csopotokban? Együtt megyünk vagy utazunk-e a közös, hazafelé vezető úton is? Nagyon jó lenne, ha ezt a helyzetet is rendszeresen felülvizsgálnánk és Jézus Lelkének és evangéliumának fényébe állítanánk.

2. az imaesten kívül

Ha fáradozunk is azon, hogy testvérileg közeledjünk egymáshoz az imaesteken, aligha haladunk előre, ha nem tartunk még kapcsolatokat egymással az imaesten kívül is, amelyek éltetik és elmélyítik ismeretségünket.

a. gondolatcsere telefonon

Nálunk a legtöbb embernek van telefonja. A lelki növekedés aligha képzelhető el egy csoportban ennek a segédeszköznek a konstruktív használata nélkül. Lóghatunk a telefonon azért, hogy „nyavalyogjunk", pletykázzunk, kritizáljunk és hogy szennyezzük a csoport szellemi „környezetét". De építeni is tudjuk egymást kölcsönös bátorítással és ösztönzésekkel, a tanúságtételekkel Isten működéséről és a bajok és nehézségek megosztásával is, amelyekben a testvérek imasegítségére szorulnak.

Az lenne a normális, ha az imacsoport minden résztvevője legalább minden héten egyszer-kétszer egy ilyen pozitív építő telefonhívást kapna.

b. családlátogatás

Továbbá kívánatos volna, ha mi, mint ugyanannak az imacsoportnak a tagjai, ahogy az magától értetődik, egymáshoz „éppen csak" egy csésze kávéra vagy egy pohár gyümölcslére benéznénk. Az ősegyház keresztényeinél nyitva álltak az ajtók a többi keresztény testvér előtt. Nálunk is egyre inkább hozzátartozik az életünkhöz, hogy – mindig figyelembe véve a különféle privát szférákat, amihez sok tapintat kell – a „testvérekkel" szemben minden hamis félénkséget letegyünk.

c. közös munkák (tervek)

Kevés olyan dolog van, ami úgy összekapcsolna, mint a közösen vállalt munka (pl. egy utcai evangélizáció, egy – az egész csoport által előadott – színdarab; együttműködés egy „harmadik világgal" kapcsolatos tervben, stb.). Egy ilyen vállalkozásnál nemcsak arról van szó egyedül, hogy elérjünk egy bizonyos célt, hanem a testvéri kapcsolataink növekedéséről is.

d. közös ünnepek és szabadidők

Feltétlenül növeli kapcsolatunk mélységét, ha megtanuljuk, hogyan örüljünk és ünnepeljünk egymással. Egy közös kirándulás, egy zarándokút, egy grill-este, egy vidám nyári ünnep, egy ádventi vagy egy karácsonyi ünnep, egy születésnap, névnap vagy jubileum, búcsúzás valakitől, ha elköltözik, mindezek lehetőségek ahhoz, hogy elmélyítsük egymással az életünket és lelki utunkon továbbhaladjunk. Az ősegyház keresztényei minden esetben az ApCsel 2,46 szerint egyszerűen találkoztak, hogy közösen étkezzenek.

Jó lelkiismerettel szeretnék arra bátorítani, hogy egyszer egy-egy imaestet hagyjunk el, hogy helyette úgy találkozzék a csoport, hogy elmélyült testvériségben kapcsolódjon össze.

Hogy az ilyen összekapcsoló cselekmények lelkiekben gazdag hétvégek lehessenek, az imacsoport egy lelkigyakorlatos házban vagy egy kolostorba zárkózva töltse el a hétvégét; ez magától értetődik.

Még sok más javaslatot lehetne adni. Mindenesetre világosan kell látni, hogy az imacsoportban való részvétel nem egyszerűen csak egy mély ima „szerda este 8-10-ig". Isten egy lelki útra akar vezetni bennünket,

Ő, aki az egész életünket ragadja meg és akinél embertársi kapcsolatainkat az Ő Lelke hatja át. Annak bizonyítékát azonban, hogy Jézus igazi tanítványai vagyunk, nem az imánk módja szolgáltatja, hanem testvéri kapcsolataink minősége, amit egymás között ápolunk.

> „Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránt" (Jn 13,35).

P. Ernst Sievers

Rundbrief 1987. I-II. (folytatás a következő számban)

* * *

Kazettaszolgálatunk a következő sorozatot ajánlja: Dr. Kovács Gábor 1988-89-ben a Szentlélekről tartott beszédsorozata.

Azért jöttem, hogy tüzet gyújtsak

M 881. **A széttépett oroszlán** – A Szentlélek működése

M 882. **Az ajándék-Isten** – A Szentháromságban

M 883. **Add meg magad** – Szentháromság-tagadás és keresztény hit

M 884. **Nem adatott más név az ég alatt** – Üdvösségünk misztériuma

M 885. **Márta, Márta** – Jézus istensége

M 886. **Keresztelő** – Jézus Szentlélekben keresztel

M 887. **Várakozás** – Pünkösdi remények és a pünkösd-mozgalom

M 888. **Lélek és értelem** – A klasszikus pentekosztalizmus

M 889. **Vonz vagy taszít?** – A pünkösd-mozgalom terjedése

M 8810. Miért ne tanulnánk?
– A pünkösd-mozgalom és a nem-pünkösdi egyházak

M 8811. **Le a lóról**
– A katolikus karizmatikus megújulás

M 8812. **Misztika**
– Megkeresztelkedés a Szentlélekben

M 8813. **Pruttama, kratt, plastremszreg**
– A nyelvek adománya

M 8814. **A nyelv is tűz** – A nyelvkarizma gyakorlása

M 8815. **Játszani**
– Boldog gyermekség a Szentlélekben

M 8816. **Agnes Sanford** – Egy úttörő karizmatikus

M 8817. **Tövist kaptam testembe**
– Gyógyulás és szenvedés

M 8818. **Boldog a szem...**
– A karizmatikus megújulás közelről

M 8819. **Ember, akivel találkozni kell**
– A karizmatikus Jézus

M 8820. **Ördög** – Harcban a démoni erőkkel

M 8821. **Hét Láng** – A Szentlélek „hét ajándéka"

M 8822. **Erő** – Az erőmegnyilvánulás adománya

M 8823. **Hervé-Marie Catta Árpádföldön**
– A Lélek üzenete Franciaországból

M 8824. **Prófétaság lelke** – A prófétálás adománya

M 8825. **Megkülönböztetés**
– A lelkek megkülönböztetésének adománya

M 8826. **Hitkarizma** – A várakozó hit

M 8827. **Gyógyítás** – A gyógyítás adománya

M 8828. **Sebek** – A belső gyógyulás

M 8829. **Fehér is, piros is** – A személyes imádság

M 8830. **Istenszerelem** – A szűzi élet adománya

M 8831. **Mit akar Isten?** – A karizmatikus megújulás lényege

M 8832. **Tanúim lesztek** – Az evangélizáció

M 8833. **Isten Lelke a vizek fölött** – Természet és kegyelem

M 8834. **Szentírás** – A Szentlélektől sugalmazott könyvek

M 8835. **A Szentlélek fiatal!** – Az egyház és a jövő

* * *

Ha valaki szeretne a fenti kazettákból kérni és budapesti lakos, akkor szíveskedjék kazettát küldeni vagy vinni Gábor atyának (Dr. Kovács Gábor, 1162. Budapest, Állás u. 66.), aki díjtalanul átmásolja. Nevet és címet kérjük feltüntetni a kazettára, a kazettaszám megjelölésével és 1-2 héten belül érte lehet menni. – Vidékiek részére Nagy Györgyné, Mária (1053. Budapest, Magyar u. 5.) címére lehet küldeni a kazettákat, a kazettaszám megjelölésével, név és cím feltüntetésével. Kb. két vagy három hetet vesz igénybe az átmásolás és a visszaküldés. Az átmásolás ugyancsak díjtalanul történik.

A Szentlélekben való megújulás az egész világon elterjedt

(Néhány hónappal ezelőtt hazánkban járt Dembovsky atya, a Lengyel Katolikus Karizmatikus Megújulás vezetője, Glemp bíboros küldötteként. Előadást tartott az országos vezetői találkozón és meglátogatott néhány imaközösséget. Előadását lerövidítve közöljük jelen cikkünkben.)

A második világháború után több megújulási mozgalom indult el az egyházban. Ez a megújulás Amerikában már a múlt század végén kezdődött, mint pünkösdi mozgalom. Nem volt teológiai megalapozottsága és túlságosan erős volt benne az érzelmi megnyilvánulás. Ezért nem vált népszerűvé a keresztények között. Valami azonban elgondolkoztatta az embereket: a tüzes szeretet Isten és az emberek iránt.

Néhány évtizeddel ezelőtt David Wilkerson foglalkozni kezdett olyan fiatalokkal, akik New York utcáin bandákba verődve gyilkoltak, raboltak és kábítószereztek. David Wilkerson a Szentlélek ereje által imádsággal és szeretettel meglepő változást ért el azoknál, akiket eddig senki sem tudott megváltoztatni. *(Magyarországon is megjelent az erről szóló könyv: Kés és kereszt címmel. Ford. megj.)*

A II. Vatikáni Zsinat után sokan új utakat kerestek a kereszténység megélésében. A zsinat néhány indítása alapján imacsoportokat alapítottak és ebben keresték a megújulás lehetőségét. Az imacsoportokban – melyeket a püspökök is támogattak – rövid idő alatt átélték az amerikai fiatalok azt, amit pünkösdi élménynek nevezünk. 1967-ben indult el a hit megújulásának élményszerű megtapasztalása a Szentlélek által Amerikában. Ekkor kezdett az egyház hivatalosan is foglalkozni ezzel a mozgalommal. Püspöki bizottságot állítottak fel, amely rövid időn belül nyilatkozatot tett közzé, hogy teológiailag minden rendben van.

VI. Pál pápa felkérte Suenens bíborost, hogy legyen tanácsadója ennek a mozgalomnak, ami ettől kezdve katolikus karizmatikus megújulás néven terjedt el. Mivel hivatalos lett a mozgalom, felállítottak egy információs irodát, ami jelenleg Rómában működik (ICCRO). Az iroda vezetője Ken Metz atya, az elnökséget pedig Diego Jaramillo atya vállalta. Az ICCRO feladata, hogy az egyes országok karizmatikus imacsoportjait bekapcsolja egy közös vérkeringésbe és segítsen megoldani a problémákat. Ebben a vérkeringésben jelenleg száztíz ország van benne.

A lengyel megújulás 1978-ban vette fel a kapcsolatot a római irodával. Ekkor keletkeztek az első imacsoportok. Mivel állandóan újak keletkeznek, nem lehet pontosan tudni, hány van, de az egész országban megtalálhatók. Az első év után szükségét éreztük annak, hogy koordináljuk a mozgalmat. Az első bizottságban néhány pap és laikus volt benne. A bizottság engem választott ki, hogy menjek el a bíboroshoz. A bíboros azt mondta: „nem értem pontosan, hogy mit akartok, de bízom bennetek." Írt egy körlevelet és áldását adta ránk.

Évente háromszor ül össze ez a bizottság, hogy beszéljen az ország ügyeiről... kongresszus vagy lelkigyakorlatok megtartásáról. Amíg korábban spontán jött létre a bizottság, ma az egyes egyházmegyék delegálnak személyeket. A püspökkari konferencia hivatalosan is kinevezett a megújulás vezetőjének és az országos megújulás vezetőjének. Kaptunk egy püspöki támogatót is. A püspökkari konferenciával együtt szervezzük a lelkigyakorlatokat. A koordinációs bizottság feladata az összehangolás. Semmiképpen nem akar uralkodni. A karizmatikus megújulásról nem lehet szociológiai értelemben véve mint mozgalomról beszélni, aminek lenne pontos célja, irányítása stb.

Szeretnék röviden tanúságot tenni arról, hogy én ezt hogy éltem át:

15 éves voltam, amikor a háború alatt először éreztem a papi hivatás vonzását. Egy nagy vágy élt bennem, hogy szolgáljam az embereket, a társadalmat. A papi hivatást csupán eszköznek tartottam ehhez a célhoz. Elvégeztem a teológiát, filozófiából doktoráltam. Akkor még számomra a vallás, sőt maga Isten is, csupán egy távoli morális eszménykép volt.

Maga Isten lett az eszköz, hogy valami jót tegyek a társadalomért, emberekért. Éreztem, hogy ez nem helyes, de nem tudtam szabadulni ettől. Megkezdtem papi működésemet és 23 évi papi működés után találkoztam a karizmatikus megújulással Amerikában, ahol éppen tanulmányokat folytattam. Minden bilincs lehullott rólam. Felismertem, hogy csak egyetlen célom lehet: Isten szeretete és ebből származik minden társadalmi és egyéni jó. Világossá váltak előttem Jézus szavai: Keressétek az igazságot és az igazság szabaddá tesz titeket. Ezt művelte velem a Szentlélek a megújulással való találkozásban. Ezt nevezem én második megtérésnek. Most értettem meg, hogy eddig nem Istent kerestem, hanem az emberi jót. A megté-

rés első foka, amikor valaki elhagyja a rosszat és jó útra tér. A megtérés második foka, amikor Isten ajándékát befogadva a teljes jót, a teljes odaadást választom.

A Szentlélekben való megújulást Rómában a Laikusok Kongregációjához sorolták. Valóban ez a világban élő emberek számára létező mozgalom. Ennek érdekében fontos, hogy olyan vezetők legyenek, akik teljes erővel és odaadással vezetik és tudják is vezetni a rábízottakat.

Már évekkel ezelőtt megszerveztük nálunk Lengyelországban a vezetőképzést. Lelkigyakorlatos házakban összegyűjtjük vezetőinket körülbelül kéthavonta hétvégére. Programunk: Szent Ignác, Szent Benedek, Szent Ferenc bevált lelki tanácsai, vezetésének tanulmányozása. Nem törekszünk arra, hogy legyen egy különleges saját programunk, mert ha a megújulásnak szüksége van programra, akkor képes megújítani minden programot. Minden program lehet jó program. Minden attól függ, hogy a vezető mit tud kihozni a programból. Nyilván azt, amit saját maga megélt. A mai időkben a legfontosabb az evangelizáció, amire a Szentatya is felhívta figyelmünket. Ebben is érvényesül az, ami a társadalmi életben. A társadalmi életben bekövetkezett egy változás, hogy az emberek saját maguk akarnak sorsuk irányítói lenni. A hívők nem tárgyai a lelkipásztorkodásnak, hanem maguk is alanyai, továbbadói.

Ki kell vennie részét a megújulásnak abból, hogy felkészítse a híveket, hogy saját területükön evangelizáljanak. ApCsel 1,8 itt az irányadó. Jézus azt mondta, hogy **részesülni fogtok a Lélek erejéből és tanúim lesztek...** a családban a munkahelyen és mindenütt, ahol megfordultok az életben. Mivel ez a folyamat együtt zajlik a társadalmi megújulással, ezért van társadalmi szerepe is.

II. János Pál pápa azt mondta, hogy a politika egyik értelme (Arisztotelész szerint) egy társadalmi etika. Machiavelli óta a politika a hatalom megszerzésének technikája. Az Egyház mindig az első értelmezés szerint gondolkodik a politikáról, vagyis a társadalom építése érdekében. Ez az értelmezés az Egyházra, mint intézményre vonatkozik. *(Az egyes keresztény ember a maga területén úgy politizál, ahogy jónak látja; természetesen nem szabad, hogy ellentétbe kerüljön az erkölcsi elvekkel.)*

Volt olyan idő, amikor olyan nagy volt a kompromisszum, hogy már nem lehetett ezen az úton járni. Nem lehet úgy menteni az embereket, hogy közben megtagadjuk az Istent. Ma azonban újra megtisztult ez az út. Csak egy életet kaptunk Istentől, fontos, hogy ezt az életutat becsületesen járjuk végig.

Az irodalmat tekintve, minden közösség nagyon komolyan foglalkozik a megújulás irodalmával. Egyházmegyei felosztás szerint, külön felelősökön keresztül minden imaközösség megkapja az irodalmat. A közösségben a papnak baráti jelenléte van, ez nem jelent alárendelést. Azok az imacsoportok, amelyekben jelen van egy pap – fejlődnek, mert a problémák könnyebben megoldódnak. A Szentatya azt mondta az 1981-ben tartott kongresszuson, hogy kérjétek meg papjaitokat, hogy tiszteljenek meg titeket barátságukkal. A laikus vezetőt a franciák „felelősnek", az amerikaiak „vezetőnek", a lengyelek pedig „animátornak" nevezik, ami annyit jelent, mint „éltető". A pap és a világi vezető együttműködéséből jön létre a jó imaközösség.

Kérem a Szentlelket, hogy országotokban fejlődésnek induljon a megújulás.

Imádni annyi, mint tudni, hogy
Én benned vagyok.
Én benne vagyok
életed minden körülményében;
az akadályban éppúgy, mint az
örömben,
hogy életed örömmé váljék;
mert az akadály csak látszat,
és az öröm is az egyébként,
hogyha nincs közös mértéke
a végtelen szeretettel,
aki én vagyok.
Nehéz elfogadnod,
hogy szeretetből van az is,
ha megpróbáltatás ér.
De mégis azt mondom neked,
amióta kitártam karomat feléd,
egész életedet élteti
az a szeretet, amelyet
magadban hordozol.

S. M. nővér: Az élővíz folyamai

A Szent Gellért Egyházi Kiadó

szíves figyelmébe ajánlja kiadványait:

Domokos Pál Péter: **Rendületlenül**

– Márton Áron, Erdély püspöke –

A szerző sorai olvsóihoz:

Kérem az olvasót, hogy Márton Áron sorsával ismerkedve egy pillanatra se felejtkezzék meg arról, hogy egyben Erdélyről, erdélyi testvéreiről s a tőlük el nem választható moldvai csángó-magyarokról informálódik. A nagy püspök tudta és vallotta, hogy a magyarság egy és osztha-tatlan, éljenek tagjai a világ bármelyik pontján is.

Az Országos Liturgiai Tanács kiadványa a **Szentelések, áldások.**

A nélkülözhetetlen füzethez több, mint tíz éve nem juthattak hozzá plébániák.

Jean Vanier: **Találkozom Jézussal**

– egy képeskönyv Jézusról és a Szentírásról, kicsiknek és nagyoknak

Pajor András: **Legyen világosság!**

– imafüzet megtérőknek

Szent Rita tisztelete

– imafüzet a Szenthez, aki „az utolsó pillanatban is segít"

Mennyei derű és ború

– viccek, anekdoták, melyek a „templomban és környékén" születtek

Várjuk levélbeni megrendeléseit, amit utánvéttel azonnal teljesítünk.

Szent Gellért Egyházi Kiadó Könyvesboltja

6725 Szeged Árpilis 4. útja 30.

Tartalom

II. János Pál pápa beszéde
a VI. Katolikus Karizmatikus Kongresszus résztvevőihez
Szerkesztői üzenetek...
Dr. Kovács Gábor: Jelek lesznek a Napban
W. Egger: Beszélgetések a Bibliáról
Horváth Rozália: A fenséges Isten beragyogta szívem sötétségét
Heintz János: Az alkoholtól Istenig
Ernst Sievers: A megújulás négy oszlopa
Kazettaszolgálatunk
P. Dembovsky: A Szentlélekben való megújulás az egész világon elterjedt
S. M. Nővér: Imádni annyi...

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÁLDOTT,
KEGYELEMTELJES KARÁCSONYT KÍVÁNUNK

